

JURNAL,

PENTRU PROPAGAREA SCIINTELOR POSITIVE IN ROMANIA

Redactat de

Dr. C. ESSARCU și Lt. D. ANANESCU.

Coprire: Instrucția și Educația. Cultura Cerealelor. Otrăvirea.

INSTRUCȚIA și EDUCAȚIA

Arta în raport cu Ameliorația socială.

Ne se poco io vi dia, da imputar sono
Che quanto io posso dar, tutto vi dono
Aristo.

Prospectul prin care anunțăm apariția jurnalului nostru se termina prin ideea următoare: „Nu vom perde nici o-dată din vedere veritatea care cere că ori ce lucrare, ori ce activitate, de ori ce natură va

fi, trebuie să aibă un scop final și definitiv: *Ameliorația socială.*

În discursul de inaugurare a cursurilor de séra din salonul caselor lui Beizadea Costache Ghica, dicem: „vom căta a semăna sămēnța cea bună și o vom culege cu zel și cu sanctitate *ori de unde ne va cădea.* Aceia care sunt obienuiți a vedé un

șir și o *unitate* în ideile și actele unui om, vor înțelege lesne și vor justifica, aprobându-ne, tractarea în jurnalul nostru a unor chestii de natura acellora ce coprinde titlul ce'l punem în capul articolului nostru.

Arta în raport cu ameliorația socială, și vor citi câte cu orice-care atenție și indulgență, cele ce avem a dice asupra *lecturilor* DD. Marsillac și N. Racoviță, despre care am promis în numărul trecut a vorbi cititorilor noștri.

D. Marsillac a vorbit despre proesia lyrică în secolul XIX, și a trecut repede în vedere analizând și caracterisând unele din operele D-nei de Walmore, Lamartine. Auguste Barbier, Alfred de Musset.

Nu vom vorbi aci decât de Alfred de Musset putând trage din viața și operele lui exemple salutarii și o mare lecție de care vom putea profita toți, spre avantajul ameliorații junimi și prin urmare a societății.

Să ni se permită a resuma în puține cuvinte impresiunea ce am încercat când pentru prima oră am văzut pe Alfred de Musset. Era în anul 1856, la Paris.

Sciam că Alfred de Musset avea obiceiul de a merge la un *café* de lângă teatrul frances numit *café dela Régence*. Întraiu pe la trei ore după amiază în acest *café* și întrebaiu unde era Alfred de Musset. Urmădă-mă, îmi dice servitorul cafeului către care mă adresasem și mă conduse în fundul sălei unde îmi arătă un individ înaintea unei mici mese pe care se afla mai multe butilii, și mai multe pahare jumătate golate de cognac, de absință (un fel de rachiu foarte tari) de bere.... Individul ce era înaintea mea și pe care'l observam cu atenție, avea în physionomia sa o expresie de stupiditate ce mă isbi profund; fața'l era palidă și buhăită, părul său blond în desordine și nepeptănat, privirea'l stinsă și fără animație, și pleoapele

îi cadău greu pe ochi făcând ca individul să pară jumătate adormit.

Când își întorse capul ca să mă privească, physionomia sa luă o expresie ce mi se o întipări atât de dureros și atât de profund în minte încât, când mai târziu merseiu să vizitez în Piemont vallea de Aost, ea mi se presintă din nou spiritului în prezența physionomiei acellor nenorocite ființe ce în mare număr se afla în această valle, în prezența.... idioților vallei de Aost.

Acest individ despre care vorbesc era... Alfred de Musset.

Aceia care au văzut pe Alfred de Musset în primi ani ai junimi sale au vorbit toți cu entusiasm despre intelligența ce schintea din physionomia sa, despre vivacitatea și animația privirei, despre fineța și adorabilul aspect al feței sale. Cum ângerul a căzut așa de jos? Cum, din sublima regiune unde era chemat să trăească, a mers să se rostogolească în noroiul care 'l a imbibat, care 'l a pătruns tot corpul ca să ajungă până la inimă și se intre în fibre astfel încât să facă parte din substanța lor?

Nu se revolta el în contra stărei de abjecție în care căduse? Nu cătu el să scuture după dânsul noroiul ce 'l întina sufletul și să se înnalțe în regiunea norilor unde imaginația sa de poet îl invita să se ridice?

O! Cine ar fi putut să se cobore în inima sa, ar fi văzut lupta durerosă ce partea intelligență și divină a naturei sale făcea fără îndoială încerca să susție în contra părți degradate și în abjecție! Dar aripile îi lipsiau ca să se înnalțe, căci ele erau rase de pasiunile degrađătoare în care să lăsase să cadă. Voia, se silea, se lupta ca să se ridice, dar încercările sale erau zadarnice și zadarnice luptele sale. Simte cine-va într'un mod palpitant această luptă când citește versurile următoare pe care Alfred de Musset le-a scris fără îndoială în ur-

ma straduintelor salle pentru a eși din de-gradarea în care simțea că se află:

Malheur à celui qui lasse la débauche
Planter son premier clou dans la mamelle gauche.
Le coeur de l'homme vierge est un vase profond
Lorsque la première eau qu'on y verse est impure
La mer y passerait sans laver la souillure
Car l'abime est immense et la tache est au fond

Vai! de cel ce lasă desfrânarea să battă primul sêu cuiu în mamella, cea stângă ¹⁾ Inima omului vergin este un vas adânc și primăria apă ce varsă nescine în el când nu e curată, și marea chiar ar da penste el, fără să i spele ngălarea; căci abisul este immens și tot nestersă macul'a (pata) în fundul lui rămâne.

Se gîndesce cine-va, (într'un alt ordin de idei) la Lady Macbeth care voesce și ea să spelle pata de sînge ce o vede neîncetat pe mânele i criminale ce aș săvârșit un omor și care strigă rēsbunare și frămîntă crud, ca să lé pedepsescă, spiritul care a conceput crima și braçul care a săvârșit'o Pata de sînge nu se șterge și rămâne acusatrice și strigătoare.

Ce a lipsit lui Alfred de Musset în urma decepțiilor și întristărilor unui prim amor. . . . trista causă a tristei salle viețe? I a lipsit o idee seriōsă și înnaltă în care să și găsescă un refugiu și căria să i consacre viața, o idee de care să se agațe ca de o ancoră de scăpare și care cu timpul să fi desteptat într'insul o nobilă ambicie ce i ar fi stimulat activitatea și i ar fi adus consolația inimei și serenitatea spiritului.

Infidela'ti amantă te-a înșelat și te-a trădat, Alfred de Musset, și tu ai devenit sceptic și n'ai mai voit să cređi în amor. N'ai mai voit să cređi decât în voluptatea simturilor, în sensualismul destrîpat al plăcerilor ce procură acelle femei perdute, „a-„celle preotese infame ale nopti ce și pre-„umblă spectrele lor turmentate pe ulitele „Parisului“ ²⁾

Ne đici că trebuie să ne îndoim de tot aci pe pământ afară numai de plăcerea simturilor. Inima póte fi dusă și dată ori-cui

¹⁾ Locul unde se află inima, lasă desfrânarea să se cobore în inimă

²⁾ Lettre à Lamartine, Poesies nouvelles, Alfred de Musset.

și ori-unde vom voi, numai și numai să simțim plăcerea sensuală ¹⁾.

Indiferința, scepticismul și ironia ce a-rați pentru ideile ce ómeni sunt obicnuiți a respecta face rēu:

„Iubesc đice el într'una din operile sal-le ²⁾, pe Mahomet ca și pe Christ, iubesc Turchia ca și Francia ca și tutunul...“

În primele salle opere, heroi și heroi-nele salle nu sunt dominați decât de ideea de a se abima în voluptatea sensuală, de a și omorî uritul petrecând orele înnaintate ale nopti înnaintea meselor încercate de vase și de cupe în care circulă vinul și champania.

Dă însă Alfred de Musset acestor heroi și acestor heroine un spirit așa de plăcut, o grație așa de elegantă încât nu numai că i ertam de rătăcirile lor dar încă prindem sympathie pentru dēnși și vițurile lor; ne plac și ni se presintă supt nisce culori așa de atrăgătoare încât ne simțim îndemnați de a le imita. Iată pericolul primelor opere ale lui Alfred de Musset, iată pericolul talentului sêu.

A! Daca spiritul și grația ce el dă heroinelor salle omorîte de destrînare sunt destule ca să ne facă să uităm cynismu lor, vai țerri nōstre căci una din teoriile celle mai funeste unei societăți este aceea care acordând capriçului, ironiei și plăceri tóte scusele ș tóte imunitățile permite unui om de a face tot.

Mai târđiú însă când Alfred de Musset auđi vocea severă care i chema la meditația seriōsă a con itiei umane, Musset dete secolului sêu spectacolul unui om în același timp sceptic și pios, ironic și emoționat care își preumblă privirea de la cer la pământ fără să póta nici să iubescă, nici să

¹⁾ L'amour ^{a)} est le grand point, qu'importe la maitresse
Qu'importe le flacon pourvu qu'on ait l'ivresse.

^{a)} Citesce le plaisir sensuel.

²⁾ La coupe et les lèvres.

părăsescă plăcerea sensuală. Acesta fu una din pedepsele sale. În brațele acestui straniu turment, el puse și amestecă în toate versurile sale aceste două sentimente oppuse și întreprinse să descrie contradicția miserabilă care agita spiritul său. În *Rolla* această opoziție este descrisă într'un mod palpitant. Cu toate acestea în calea în care îl chema vocea misterioasă el face fie care și un pas și când citește cine-va admirabila sa poezie intitulată *l'Espoir en Dieu, Speranța în D-zeu* simte că în cele din urmă victoria nu a

rămas simturilor și că spiritualismul a învins. Poet al plăcerii la început, poet apoi al îndoielii și al descurajeri, el devine în cele din urmă poet al speranței, și al credinței în D-zeu, adică în virtute, în datoria, în demnitatea vieții, în adevărata fericire cu un cuvânt!

În numărul viitor vom vorbi despre lectura D-lui Racoviță asupra muzicii și vom căuta a stabili influența muzicii și a artei în general asupra *Ameliorației Sociale*.

E.

CULTURA CEREALELOR.

ART. III

Să vorbim despre schimbarea grâului în pâine prin măcinare, frământare și cocere.

Pentru popoli moderni grâul este pâinea și pâinea este singurul și primul aliment al populațiilor, nutrimentul săracului și al bogatului.

Obiceiul pâinei nu este invenție modernă, ci ni s'a transmis de la cei vechi și arta pâinării a mers perfecționându-se până în zilele noastre. Grâul mai înainte d'a fi măcinat are trebuință de mai multe preparațiuni de spălare, vînturare etc; măcinatul a mers iarăși perfecționându-se gradat și astăzi se știe câtă făină este din atâtea oca de grâu, și câte pâini din atâtea oca de făină. Obiceiul aluatului era general la romani, câte odată făcut cu meiu, cu must de struguri cu pastă păstrată d'a două zile, și se știe că cel mai bun aluat care făcea pâinea cea mai ușure era drojdia de bere.

Cualitatea pâinei depinde de modul frământării și al coceri, s'a observat că, cu cât pasta e mai bine frământată și mai bine coaptă, cu atât pâinea are un gust mai bun.

Toți știu că pâinea coaptă bine și mes-

tecată bine în gură are un gust dulce, ca zaharu.

Să dăm, aci câte-va noțiuni generale despre acțiunea chimică a salivului (spuma din gură) asupra alimentelor amylaciōse (ce cuprind scrobela) d'a le transforma în zahar.

Toți știu că aluatul de pâine se acrește, că o picătură de zémă de lămie cădută în lapte îl descompune, că mustul ferbe etc, acestea se numesc lucrări chimice, Chimia fiind știința care se ocupă cu schimbarea și transformarea corpurilor și cu lucrarea lor unele asupra altora.

Pâinea dar mestecată bine și ruiată de saliv se prefăce în zahar d'aceia este dulce și cu cât va fi mai bine mestecată și mai mult ținută în gură, cu atât simțim mai bine gustul ei dulce.

Zaharul și scrobială au aceeași compoziția chimică, dar particulele din care se compun, adică după cum se dice moleculele lor sunt arangiate diferit—asemenea corpuri se numesc în limba științifică *isomere*. Scrobela și zaharul sunt dar două corpuri isomere, fiind că au aceeași compozi-

tie chimică dar se deosebesc prin arrangementul moleculelor lor.

Deosebit de materie amylociósă, făina de grâu mai coprinde și o altă materie azotósă (care contine azot, un element nutritiv) numită *gluten*¹⁾ cu cât făina va avea mai mult gluten cu atât este mai nutritivă; orezul și meiul coprinde prea puțin gluten sau mai mic de cum de aceea sunt mai puțin nutritive.

Acella care studie treptata dezvoltarea consciințelor umane, al căror scop este d'a apropia pe ómeni uni d'alți, vede cum prin progresul luminilor a ajuns omul a trage din produsele naturale rezultate necunoscute celor vechi. Așa spre es. ei nu sciaū câtă făină trebuie pentru ruti-mentul unui om pe an, ceea ce astăđi se calculă cu cea mai mare inlesnire.

Astă questie este cea mai importantă în economia socială pentru nutrimentul unui popul și merită cea mai mare atenție, căci este o questie d'un interes national, pe cace economistii nu trebuie să piardă din vedere. Toti scira cum se scumpesce pâinea când recoltele sunt urâte.

Experiența demonstră că există o solidaritate între mișcarea populatiunilor și abundanța sau lipsa recoltelor. Statistica ne arată că numărul soldaților recrutați, variază dupo fertilitatea anului. Așa spre es. în anii de secetă. nasc mai puțin copii de cât în anii de abundanță. Există dar un rapport constant între numărul locuitorilor, frumusețea, forța lor și gradul de fertilitate al pământului. Calculile statistice ne arată că în anii de abundanță, dau dela 3—6 mai mult la sută, iar anii dă lipsă 17 la sută mai puțin. Căsătoriile și creșterea populatiunilor urmédă aceiași lege.

Doctorul Milier care s'a ocupat cu ques-

tia acésta, a constatat după nisce calcule făcute în timp de 160 ani că numărul mlađilor și al mortilor se măresce sau descreșce cu abundanța sau cu lipsa. Aste fapte au un interes însemnător în economia socială. Și probă cât de mult să nu ne încredem în economiști din școla lui Malthus care cred în creșterea nemărginită a populatiunilor și đic că va veni o đic când globul va fi acoperit de locuitori și numărul lor va fi peste totașa de mare în cât vor muri de fόμε: d'acolo au eșit ideea d'a împedeca căsătoriile în clasele de jos și alte doctrine barbare și immorale.

Nu trebuie să perdem din vedere că natura organică formédă un lanțu continuu presentând în tóte părțile un echilibru perfect: Inteligența umană nu póte să se tragă de subt astă lege generală și viața sa este strâns legată cu a altor organisme *care nasc și mor împrejurul lui.*

D. Din cele ce preced rezultă că progresul se face încet chiar între populatiunile cele mai civilizate; căci vedem procedările de semnături cu care se servă în Italia și în Spania, existaū în China de 18 secol.

Ignoranta a fost cauza relelor de care a sufferit agricultura; a trebuit și trebuie încă a respândi în classa agricolă lumină sănătósă și salutară care să stingă puțin câte puțin prejudiciile, și ca aste cunoscinte fondate pe progresul sciintei să fie înainte de tóte practice și experimentale; a stabili în mijlocul populatiunilor remase în dărăt, modele seriósc de ferme, nu d'acellea ce costă mai mult de cât nu produc, ci stabilimente de practică iar nu de theorii și de vorbe; a încuragia bunele metode prin recompense; a onora agricultura sorginte (isvor) de prosperitate și de independință. Dar mai înainte de tóte trebuie să ne ținem de ceea ce ne arată experienta practică, lăsând la o parte teoriile mai mult sau mai puțin greșite alle

1) Glutenul este o materie lastică, ce seamănă cu țesutul său cu fideaoa, și se póte scóte din făină prin spălare.

economiştilor, și la noi mai cu sémă este de o importantă necesitate, ca guvernul, luând în mână cauza agriculturii s'o privéscă ca basa prosperității nationale. Și toți trebuie să ne pătrundem de această

veritate că: puterea unei nație și securitatea guvernelor, consistă a face să mérégă în parallel fericirea materială a popoului cu dezvoltarea luminilor.

A.

OTRĂVIREA

de Doctorul I. Felix Professor la Școla de Medicină.

„Otrăvirea este omorul unei persoane prin întrebuințare de substanțe care pot cauza moarte, mai curând sau mai târziu, ori și în ce mod ar fi fost întrebuințate sau date acele substanțe.”
Codice penale Art. 231.

Statistica voieșce a constata că casurile de omor prin intoxicație (otrăvire) se înmulțesc din an în an în totă lumea civilisată, mai ales în Franția diferite scrieri au speriat societatea și i au însuflat o frică nespusă de assassinuri prin otrăvă. Și cele din urmă lucrări statistice ale Direcției generale a serviciului sanitar din România, arată și pentru țerra noastră un număr considerabil de casuri de moarte violentă prin substanțe toxice.

Să ne fie permis a liniști spiritele iritate prin țifrele enorme ale statisticelor și a emite părerea, că crimele executate prin otrăvă nu s'au înmulțit, ci că modul constatării lor a dobândit o siguranță mai mare, și că publicul a devenit mai atentiv, în cât astăzi numai o mică parte a intoxicațiilor rămâne ascunsă.

Unele guverne au și luat dispoziții, că cunoscințele elementare asupra otrăvilor să se împreștie între masele populației prin învățământul primar, vedem însă și tendințe oppuse, și chiar unul dintre reprezentanții de căpetenie ai Medicinii legale și ai Poliției sanitare din Germania (L. Pappenheim) a avut curajul să declare, că respândirea cunoscinței otrăvilor prin clasele inferioare ale societății este periculoasă, din causă că ea va arăta crimelor „o porță nouă necunoscută.” Respingem acelle

temeri, care nu sunt basate nici pe experiență, nici pe logica faptelor analoge, și credem că influența salutarie produsă prin respândirea științelor naturale privesc toate ramurile lor, și că Toxicologia merită mai mult de cât ori ce altă materie, o espunere inteligibile pentru un public mai mare.

Interesele de Justiție nu se pot separa de acelle ale științei. Justiția va cere tot-de-una ajutorul experților pentru constatarea de otrăviri și nu se va putea scuti nici o dată de concursul lor; cu toate acestea însă dorim că Procurorii și Judecătorii să aibă idei mai lămurite asupra otrăvirilor de cât majoritatea publicului, și să scie ce pot accepta de la știința esactă și ce pot cere ei de la expert.

O definiția esactă a otrăvirilor nu există. Și definiția D-lui Orfila: „Otrava se numesce ori ce substanță, care luată pe din năuntru ori aplicată pe din afară pe corpul ómenilor și animalelor strică sănătatea și amerintă viața prin natura ei proprie” (L. Orfila Leçons de Toxicologie Paris 1858) care până alaltăeri era considerată ca cea mai classică, s'a dovedit ca insuficiente. (ne'ndestulătoare)

Proprietățile vătămătoare ale substanțelor otrăvitoare nu sunt absolute, efectul nu depinde numai dela natura acellor substanțe, ci de mai multe condiții secundare, precum de la doza, de la modul întrebuințării, de la receptibilitatea individului etc. Sunt ómeni (mai ales în Styria) care s'au obi-

cinuit a mânca cățățimi mici de Arsenic (șoricióică), și care prin mărirea graduată a dozei au ajuns la o virtuositate osebită, încât ei înghite cantități mari de acid arsenicos fără nici o vătămă, de vreme ce alții nedeprinși cu acea substanță mor din cățățimi cu mult mai mici. Cloroformul este un anestetic puternic de care ne servim la operațiuni mari, spre a provoca o nesimțire momentană; majoritatea bolnavilor suporte bine întrebuițarea lui, sunt însă individe care móre din respirarea unei cățățime mici de Cloroform din cauza necunoscută până acuma. Admițând o receptibilitate osebită acelor individe pentru Cloroform confirmăm că el are o putere toxică numai relativă, ori că Cloroformul într'o doză óre-care adorme pe unii și omórá pe alții.

Asemenea nu există o definiție mulțimitóre a otrăvirii. Definiția cea mai nouă aceea a D-lui Tardieu. „Otrăvirea este o bólă „accidentale, care rezultă din acțiunea specială ce unele substanțe deletere de origine minerală ori organică esersedă asupra organismului.“ (Étude médico-légale sur l'empoisonnement par A. Tardieu Paris 1864) nu este lămurită din punctul de vedere al Medicinii legale. Și contagiul este o substanță deleteră de origină organică, care exercită asupra organismului o acțiune specială și provócă o bólă specială. Dela un individ bolnav de vărsat (vareóla) emană nise substanțe organice ori organizate, care transportându-se la un alt individ sănătos, comunică și celui din urmă bóla vărsatului. Din punctul de vedere clinic cată dar să considerăm și contagiul vărsatului ca otravă, ca o substanță streină, care în contact cu corpul strică sănătatea și amerință viața. Din punctul de vedere însă al Medicinii legale vom esclude din categoria substanțelor toxice tóte contagióse, ori ce este identic, tóte materii care se

înmulțesc prin acțiunea lor, căci contagiul vărsatului producând iar vărsat se înmulțesc, și individul lovit de bóla contagió-să devine un isvor nou al contagiunei. Din punctul de vedere al Medicinii clinice vorbim de intoxicația alcolică cronică, și primim ca otrăvit pe acela care prin abuzul îndelungat al băuturilor spirtóse a dobândit o patimă specială. Medicina legală nu trage studiul Alcoolismului în domeniul ei, și nu privesce Alcoolul ca otravă, din cauză că el vatămă sănătatea numai prin abuz, iar nu prin întrebuițare în doza moderată.

Din punctul de vedere al Medicinii legale otrăvirea este o cauză a morții violente, care numai prin instrumentul se deosebesc de celelalte atentate în contra vieții. Medicina legală dar nu póte să studieze otrava alt-fel de cât după acția ce ea a produs, întocmai precum ea studiază relația între rană și între arma care a produs-o. Punctul de căpetenie este faptul al otrăvirii, și nu calitățile otrăvi care nu sunt absolute.

Deosebim acțiunea locală a otrăvilor de cea generală. Cea locală cată să se caute în organele care au fost atinse direct de substanțele toxice, mai ales în canalul degestiv. Acția generală ori constituțională cată să o căutăm în tóte organele, unde otrava absorbită a fost transportată prin circulația sângelui.

Mai multe otrăvi nu alteredă canalul prin care ele intră în organism și nu provócă nici o acție locală. Gađul hidro-sulfuric, Oxydul de Carbon, Vaporii de Acid cyanhidric și alte gaze deletere producând intoxicații constituționale, nu lasă nici o urmă la locul unde ele au intrat în corp, de vreme ce Nitratul de Argint (piatra iadului), Acidul sulfuric și alte acide concentrate produc alterații însemnate chiar la locul unde au fost aplicate.

Acția locală a otrăvilor depinde totdeauna de calitățile lor chemice, precum, spre exemplu la Acidul sulfuric, care absorbind cu mare violență apa țesăturilor corpului, le usucă și le omoră; la Nitratul de Argint, care în contact cu substanța organică se descompune pe sine însuși și aceea substanță, formând Chlorit de Argint și Albuminat de Argint; la Alkali concentrat, care descompune Albuminul din țesăturile organice prin legarea atomelor de puiosă coprinse într'insul; la Bichlorat de Mercuriu (sublimat corrosiv) care unindu-se cu Albuminul formează un corp nou—Albuminat de Mercuriu. — Acția Cantaridelor, a Oleului de muștar și de Croton asupra pielei nu o privim ca acția locală, ci ca o consecvență a pătrunderii acelor substanțe până la nervi ai vaselor capillare ale pielei, care după contactul cu acele materii provoacă în pielea inflamațiuni de diferite grade.

Acția generală ori constituțională a otrăvilor este o consecvență a intrărilor în sânge, care prin circulația sa le transportă la organe depărtate de la locul intrării. Acția constituțională nu se poate manifesta imediat după aplicația otrăvi, ci trebuie un timp oarecare, pînă când substanțele absorbite prin vine ori prin plămâni pot ajunge la inimă de unde apoi ele se împreștiie în tot corpul.

Diferite otrăvi exercită o acție specifică asupra diferitelor organe, fără ca să atingă celelalte organe. Timpul de la momentul aplicării a substanței toxice pînă la prima manifestare a simptomelor specifice variază după nenumărate împrejurări, care pot întârzi contactul acelor sub-

stanțe cu organul respectiv. Așa spre exemplu Morphina provocă nesimțire numai după contactul cu fibrele sensitive ale nervelor, și nu alterează celelalte țesături

Acția generală trebuie să o căutăm mai ales în sânge, apoi în toate organele unde sângele zăbăvesce mai mult timp, ori într'o cățătime mai mare (în ficat) și în rinichii care sunt mai cu osebire însărcinați cu eliminarea (depărtarea) otrăvi din organism.

Acția generală nu se mărginesce nici în simpla depunere a otrăvi la diferite locuri, nici în producerea de compoziții și descompoziții chimice, ci ea se manifestă și prin prefaceri anatomice (prin schimbarea formelor normale). Cercetările microscopice scrupuloase în urma intoxicațiilor au dovedit alterația anatomică a globulelor sângelui, a canaliculelor nervoase, a fibrelor musculare, a celulelor din diferite țesături ale corpului. Chiar în cazuri când reagenții chimici n'au arătat în organele respective prezența substanțelor toxice, DD. A. Olivier și G. Bergeron au constatat cu microscopul leziuni anatomice produse prin otrăvire.

Acția otrăvilor se modifică prin mai multe împrejurări.

Effectul depinde înainte de toate de cățătimea otrăvi introduse în organism. Experimentele făcute cu epuri albi (C.Ph. Falck în Marburg) au arătat că câte un gram de Arsenic omore în $1\frac{1}{2}$ până la 5 ore, că $\frac{1}{2}$ gram produce mórtea după 7 până la 14 ore, și că $\frac{1}{10}$ gramu de arsenic dat unui epur alb nu produce decât o bółă trecătoare.

(va urma).

Redacția jurnalului se află în strada Seraphim ce 'i dice și a pensionatului No. 10. Biuroul este deschis de la 11 ore până la 2, și de la 4 până la 7.